

BRÁNA

*Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Praze -
Braníku*

číslo 9/2002

OZNÁMENÍ

Pravidelný sborový program

BOHOSLUŽBY: neděle 9,30

před bohoslužbami od 8,30 modlitební chvíle

každou první neděli v měsíci jsou rodinné služby Boží,

každou třetí neděli v měsíci je vysluhována sv. večeře Páně

DOROST: úterý 17

BIBLICKÁ HODINA: středa 18

BIBLICKÁ VÝCHOVA DĚTÍ: čtvrtek 16

SKUPINKA MLÁDEŽE: páteční skupinka se již neschází

úřední hodiny br. faráře:

pondělí a pátek 10 - 11,30

středa 17 - 18

Kontakty na sbor

Adresa: Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 118, 147 00 Praha 4 - Braník

Telefon: 244 461 037

Internet: <http://branik.evangnet.cz>

Bankovní spojení: Poštovní spořitelna, úč. 135027438/0300

Tiráž

BRÁNA

pro členy a příznivce sboru ČCE Praha - Braník

vychází jednou měsíčně (kromě prázdnin)

Vedoucí redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: Jarmila Čierná, Aleš Drápal, Pavel Říčan, Miša Bedrníková

Výkonná redakce: Růžena Černá, Magda Holá

Uzávěrka v neděli před druhým pondělím v měsíci (schůze staršovstva).

Příspěvky odevzdejte redakci (pokud možno i na disketě) nebo odešlete e-mailem na adresu: holmail@quick.cz.

[Převod do HTML: [Michal Jungmann](#), [Michal Mazný](#) .]

ÚVOD

Odvaha být poslední

Soutěž, soutěž, soutěž! Pořád se s někým srovnáváme: Jsem chytřejší než kolega, hezčí než sousedka, bohatší než bratranec, zbožnější než ten, kdo sedává v kostele vedle mě? Naše doba je tím přímo posedlá: Pořád se srovnáváme s druhými, ustavičně si musíme dokazovat svou vlastní cenu. Jaké blaho, když někdo uzná, že se od nás musí učit, jaké štěstí dostat nějaké vyznamenání - a jaká úzkost být v něčem poslední! Nic naplat, tohle máme v krvi ...

Přečti si Mt 23, 1-12!

Ale ty už se tomu všemu můžeš vysmát. Jeden Otec, jeden Mistr, jeden Učitel - všichni ostatní bratři a sestry. Tak to má chodit mezi křesťany. Nemusíš soutěžit ani v tom, kdo bude pokornější, kdo se víc poníží, prostě vůbec v ničem. Ty totiž víš, že máš nekonečnou a věčnou cenu. Za tebe dal Někdo život, vykoupil tě ze všech otroctví, z otročení vlastní pýše i z otročení všem tvým mindrákům.

Co znamená být druhému bratrem či sestrou? Znamená to dívat se na něj nebo na ni Jeho očima. Zkus to. Pomysli na někoho, koho je ti zatěžko přijmout a ptej se, jaký měl být podle Jeho původního plánu. Ptej se, jaký jednou bude, až On zhojí jeho rány (možná ty jsi zasadil některou z nich), až On setře jeho slzy (možná pláče proto, že jím pohrdáš), až On mu zjeví tajemství, o nichž ty (stejně jako já) nemáš ani ponětí, až bude tančit podle nebeské hudby (o které má na základě našich svědectví naprosto zmatenou představu).

Nezapomeň: správně vidíme jen srdcem.

Pavel Říčan

STARŠOVSTVO

O čem jednalo staršovstvo v listopadu

Zápis ze 631. schůze staršovstva, konané dne 11. listopadu 2002

1) Kontrola říjnového zápisu - doplňuje se bod 5 - do Synodní rady navrhujeme Mgr. Pavla Klineckého, faráře strašnického sboru a Ing. Pavla Proska, kurátora dejvického sboru.

2) Zd. Kučerová přečetla pokladní zprávu za měsíc říjen - bez připomínek. Sbírkou na sociální fond činila 12.484 Kč.

Dne 17.11. bude vykonána sbírka na Jubilejní toleranční dar.

3) Sborová dovolená se uskuteční 16.-23.8.2003. Staršovstvo souhlasí s poskytnutím příspěvku sociálně slabým účastníkům.

Poznávací zájezd do Itálie bude 7.-15.6.2003.

4) Kalendáře a Na každý den pro rok 2003 budeme prodávat za 50 Kč. Ti, kdo tyto tiskoviny použijí jako dárek křesťanské služby, si je mohou vyzvednout zdarma.

5) Staršovstvo uvažuje o změně výzdoby kostela - místo gobelinu v čele kostela navrhuje umístit po obou stranách stolu Páně obrazy J. Adamcové z cyklu Pocta katedrále v Chartres. Členové sboru se budou moci v příštích měsících k tomuto návrhu vyjádřit.

6) Sestra Nývltová informovala o včerejší presbyterní konferenci, kde se hovořilo o přístupu dětí k večeri Páně. Byla požádána, aby o průběhu jednání napsala do prosincové Brány.

7) Ekumenické bohoslužby se uskuteční ve čtvrtek 12.12. v 18 hod. v katolickém kostele sv. Prokopa.

8) Staršovstvo rozhodlo, že zakoupíme pianino a zapůjčíme je hvozdnickému sboru.

9) Br. Hoznauer zajistí zasklení rozbitých oken v kostele.

10) Staršovstvo děkuje všem, kdo v sobotu 2. listopadu pomohli při úklidu kostela. Souhlasí se zakoupením teleskopické tyče na mytí oken.

11) Aleš Hoznauer připraví do příštího staršovstva vánoční dopis.

Zapsala: R. Černá

ZE ŽIVOTA SBORU

Co takhle chodit včas?

Hlavním kritériem kritiky je láska ...

O. Mádr

Rozhodnutí napsat tento článek ve mně zraje už téměř půl roku. Opravdu nemám na mysli kritiku jako takovou, ale láskyplně připomenutí toho, co všichni jistě víme, jen se nám to občas jaksi vypaří z povědomí.

O co tedy jde? Předpokládám, že všem je nám jasné, že bohoslužby začínají vstupním slovem, tzn., že v ten moment by už každý měl pěkně stát v lavici a pozorně naslouchat, protože dobrý kazatel (a to ten náš je!!) promýšlí celé bohoslužby v návaznosti jedné části na druhou. Víím, o čem mluvím, protože občas jsem měla tu čest zastupovat svého bývalého faráře, a ačkoli pocházím z farářské rodiny, teprve v tu chvíli jsem si v plnosti uvědomila, co tohle povolání (poslání) obnáší - mimo jiné také to, že nikdy nevíme, co Pán Bůh s tím naším lidským slovem udělá.

A teď si představme, že farář v tom naprostém soustředění na to, co má zvěstovat, vchází do kostela, kde to šumí hovorem a musí se často vyhybat těm, kteří dobíhají na svá místa. Jen vás prosím, abyste mne při četbě této části nepokládali za suchopárného mravokárce. Jde mi jen o to, abychom se s bratrem farářem spolupodíleli na bohoslužbách nejen tím, že se za něj a jeho službu budeme modlit, ale i tím, že minimálně tři minuty před začátkem bohoslužeb nebudeme mluvit o všem možném, např. o tom, že se nakládání okurek letos nějak nepovedlo (to jsem si nevymyslela), ale už se soustředíme na to, co přijde, např. tím, že si přečteme začátek první písně.

Ještě se vrátím k prvním větám svého článku. Víte, že začátek bohoslužeb v našem sboru se posunul o půl hodiny, dalo by se tedy předpokládat, že už to všichni budeme stíhat. A zase, vím, že téměř každému se občas stane, že se z nejrůznějších příčin opozdí. Když si ale uděláme pravidelný nedělní rád, věřím, že se nám to bude dařit, aniž by v tom byla nějaká křečovitost.

A - jak se říká - ruku na srdce: odvážili bychom se k audienci u pana prezidenta přijít pozdě?

Tak, moji milí, doufám, že jsem vás moc nerozčílila. Končím závěrem citátu ze záhlaví: "Kritika projevená upřímně a ohleduplně je dar."

Myslíte, že se mi to podařilo?

Drahlava Rut Nývltová

Vzpomínka na bratra faráře Timotea Pokorného

V letošním roce si dokonce dvakrát zvlášť výrazně připomínáme prvního branického faráře **ThDr. Timotea Pokorného**.

Před padesáti lety nastoupil své farářské místo v Braníku.

27. ledna 1952 zde poprvé kázal, 2. března 1952 proběhla jeho instalace. Branickým farářem byl pak celých dvacet let.

Před třiceti lety - 29. prosince 1972 - zemřel.

S vděčností vzpomínáme na jeho službu.

pozn. redakce www: z rukopisu T. Pokorného:

Vážený bratře kurátore,

Po návratu z Prahy jsem s ženou vše prodebatoval. Sdělil jsem jí, jak laskavě jste mě přijali a vyslovil naději, že by se nám v Braníku snad dost dobře pracovalo. Sám se žádné církevní práce nebojím a mám také už řadu zkušeností ze všech forem sborové práce a z nejrůznějšího prostředí. Rád bych to uplatnil i u Vás a s Vaší pomocí i s pomocí celého staršovstva pracoval na rozvoji sboru.

S bratrským pozdravem

Tim. Pokorný

Vzpomínky na příchod do Braníku

Bylo mi patnáct let, když se u nás na olomoucké faře začalo mluvit o stěhování do Prahy - Braníku. Tatínek byl už v Olomouci farářem osmnáct let, za tu dobu se už zapustil kořeny hluboko, najde se spousta přátel, práce je pěkně zaběhaná, tak bylo celkem přirozené, že se tatínkovi moc měnit nechtělo. Branický sbor neměl pro faráře byt. Slyšela jsem tatínka, jak říká "pokud braničtí získají byt, je to vůle Boží, abych tam šel". Byt se našel a my se v lednu 1952 stěhovali do Braníku.

Já jsem se do Prahy těšila, i když i pro mne to znamenalo ztratit mnoho přátel. Když jsem přišla poprvé do branického kostela, byla jsem nadšená netradičním kostelíčkem, který se tolik lišil od velké stavby olomouckého kostela a fary, a hlavně vřelým, takřka rodinným přijetím od členů sboru. Hned jsem si připadala, že sem patřím, jak do té první "farářské" kostelní lavice, tak i mezi mládež, kam jsme se sestrou velmi rychle zapadly.

Pro tatínka byl jediným nedostatkem byt - ne proto, že byl polosuterénní a poměrně malý, ale proto, že byl dost daleko od kostela a bez telefonu. Tatínek si připadal odtržený od členů sboru, protože v Olomouci byl zvyklý být kdykoliv v dosahu pro kohokoliv, kdo si potřeboval se svým farářem promluvit. Ale i tento nedostatek vyřešil snadno - zvykl si pracovat každé všední dopoledne v kostelní kanceláři, kde ho mohli členové sboru vyhledat a pohovořit si (a problémů v padesátých a šedesátých letech bylo hodně). A tak začala tatínkova farářská práce ve sboru.

Pro naši rodinu měl tatínkův přestup do Braníku ještě jeden veliký klad: v Olomouci tatínek kázal i třikrát za neděli, jednou vždy mimo město v kazatelských stanicích (Litovel, Drahanovice, Šternberk, Vrbno) a tak jsme se s ním zřídka kdy sešli u nedělního oběda. Tady v Braníku jsme si vychutnávali společné stolování u nedělně prostřeného stolu. Bylo to požehnání pro celou naši rodinu. Nedělní odpoledne pak patřilo přátelským setkáním. Buď se u nás sešlo pár sester a bratří k poslechu hudby (tatínek měl velkou zásobu gramofonových desek), nebo jsme šli na návštěvu k Bískům, Barešům, Hlouškům ...

Nejvíce se nám na branickém sboru líbilo, že bylo všechno tak bezprostřední, srdečné, svědčilo to o mladém ještě nezkostnatělém sboru, který s nadšením hledá svou cestu. Tatínek byl v branickém sboru rád a šťastný, i když doba zrovna šťastná nebyla. Nikdy nelitoval, že sem přišel, naopak byl rád, že to Pán Bůh tak dobře zařídil. I my ostatní členové rodiny jsme zde byli šťastni. Proto také, když jsem se po mnoha letech přestěhovala z Holešovic na Jižní Město a opět se vrátila do branického sboru, měla jsem pocit, že se vracím domů.

Eva Borecká, roz. Pokorná

Pozvánka na sborové zájezdy v roce 2003

Všechny členy našeho sboru, jejich rodiny, přátele i známé srdečně z v e m e na dvě sborové akce: sborovou dovolenou a zájezd do Itálie.

Sborová dovolená ve dnech 16.-23. srpna 2003

se může uskutečnit v krásném prostředí Mezinárodního centra duchovní obnovy při barokním chrámu Navštívení Panny Marie v **Hejnicích**.

Jedná se o komfortně vybavené zařízení s jedno a dvoulůžkovými pokoji s WC, koupelnou a telefonem na každém pokoji. Pro rodiny s dětmi jsou vyhrazena apartmá. K dispozici je kompletně vybavená kuchyň (vč. sporáku, lednice, mikrovlnné trouby) s možností stolování pro cca 12 osob. Dále lze využívat řadu kluboven, malou tělocvičnu, kapli a přednáškový sál s veškerým technickým vybavením.

K rekreaci a meditaci na čerstvém vzduchu se nabízí velká klášterní zahrada, jižní zahrádka, ambity a břeh meandru řeky Smědá, obtékající skalní ostroh u chrámového komplexu. Ze střediska je možno pořádat výlety např. do frýdlantského zámku, lázní Libverda a pochopitelně i do nedalekých Jizerských hor. V místním chrámu se konají každoročně letní koncerty varhanní a duchovní hudby.

O středisko mají, vzhledem k jeho poloze, mimořádný zájem i skupiny z Německa a Polska. Tomu jsou úměrné i ceny. Při osobním jednání nám však katoličtí bratři poskytli 50% slevu (a to díky vyslovení jmen našeho bratra faráře a prof. Křivohlavého!), takže cena pro nás za osobu a den činí:

Nocleh vč. polopenze ... Kč 350,-
Nocleh vč. plné penze ... Kč 400,-
Děti do 10 let ... zdarma

Lze také sjednat pouze nocleh bez stravy, či jen se snídaní - v případě zájmu tyto ceny dodatečně dojednám.

Rezervováno je 40 míst do 22. prosince 2002. Pokud se chceme této rekreace zúčastnit, musíme do tohoto data potvrdit objednávku. Proto vás prosím, abyste co nejdříve odevzdali svou předběžnou přihlášku.

nejpozději do 22.12.2002.

V případě dostatečného zájmu bude sborem objednána a hrazena doprava autokarem do Hejnic a zpět. Staršovstvo odsouhlasilo poskytnutí finančního příspěvku sociálně slabým účastníkům.

Poznávací zájezd ve dnech 7.-15. června 2003 do severní Itálie

s návštěvou všech významných měst a zajímavých míst včetně Dolomit, nádherných jezer, s možností koupání na pobřeží Ligurského moře a s jednodenním výletem na Napoleonův ostrov Elba.

Ubytování v apartmánech s kompletně zařízenou kuchyňskou linkou, plynovým sporákem, lednicí, vlastním sociálním zařízením, teplou a studenou vodou. V ceně je též bazén.

Stravování z vlastních zdrojů - na místě lze sjednat večeře v místních restauracích.

Doprava pohodlným autobusem zn. KAROSA s možností občerstvení během celého zájezdu za české peníze..

Zájezd je koncipován tak, že bude zajištěno ubytování ve dvou lokalitách, ze kterých budou pořádány hvězdicovité výlety do okolí. Poslední nocleh je plánován do oblasti Dolomit.

Zájezd nebude fyzicky náročný, žádné noční přejezdy, nejméně tři dny relaxace na mořském pobřeží.

Detailní program zájezdu bude vypracován během února. I vy se na něm můžete podílet svými náměty a doporučeními. Každý nápad vítán!

Cenu zájezdu lze stanovit pouze v hrubém odhadu, protože výše ceny konkrétních služeb bude sjednána až na základě počtu vašich přihlášek. Nicméně cena na osobu by neměla převýšit částku 8.000 Kč.

Rovněž účast na tomto zájezdu musíte nahlásit nejpozději do 22. prosince 2002.

Na obě akce vás co nejsrdečněji zve a všechny informace vám ráda poskytne

Zdeňka Kučerová
adresa: Na Mlejнку 14, 147 00 Praha 4
telefon do zaměstnání: 222 252 645
fax do zam. (v prac.době) 222 250 464
tel. domů 244 465 717
mobil 605 860 534
e-mail z.kucerova@volny.cz

PŘIHLÁŠKA

na sborovou dovolenou v Hejnicích 16. - 23.8.2003

Jméno a příjmení (tiskacím písmem):

Ubytování: 1/lůžkový X 2/lůžkový X apartmá

Stravování: polopenze X plná penze

Telefonní spojení:

Kontaktní adresa:

Dotazy:

PŘIHLÁŠKA

na poznávací zájezd do Itálie 7. - 15.6.2003

Jméno a příjmení (tiskacím písmem):

Telefonní spojení:

Kontaktní adresa:

Dotazy:

PŘEDSTAVUJEME VÁM ...

Rozhovor s Hankou Vágnerovou

Když jsem před čtyřmi lety připravovala podklady pro vzpomínky na padesát let trvání našeho kostela, narazila jsem v zápisech staršovstva z roku 1952 na poznámku, že na harmonium při bohoslužbách hraje Hana Burjánková. Tak ses za svobodna jmenovala ty. Jak ses k tomu hraní dostala?

- Hrát jsem začala dříve než v roce 1952. Ještě když hrál při bohoslužbách (v té době bohoslovec) Lubomír Hána, přiměl mě cíleně hrát v nedělní škole, abych si na harmonium zvykla - učila jsem se jen na klavír. Jakmile nastal čas, kdy měl Braník natrvalo opustit - v polovině roku 1951 - s laskavostí sobě vlastní oznámil, že od toho času budu hrát já. Někdy hrála Alena Klečková (provď. Drahozalová), ale ta se záhy odstěhovala a já zůstala. Začátky byly všelijaké, účastníci bohoslužeb byli shovívaví, někteří faráři taky. Tenkrát se totiž faráři v Braníku dost střídali, vlastně až do příchodu Timotea Pokorného. Do roku 1976 se doprovázel zpěv na dýchavičnou harmonia, zpočátku nebyla opatřena motorem, takže to byl vlastně výkon spíše sportovní než duchovní.

Udělal jsem si takovou malou početní úlohu: kdybychom od 52 nedělí v roce odečetli 5 na dovolenou, 5 na různé rodinné záležitosti a 2 na nemoci, zbylo by nám 40 nedělí. Když od 50 let odečteme 2 roky na dlouhodobý pobyt v cizině a 2 roky na každé dítě, zbývá 42 let. Když znásobíme 42 let 40 nedělemi v roce, vyjde nám 1680 nedělí, to je víc než čtyři a půl let každodenního hraní.

- Musím zadání početní úlohy poněkud poopravit: v cizině jsem trvale pobývala jen sedm měsíců, přestože jsem původně byla vyslána na dva roky. Po několika měsících jsem byla totiž československým zastupitelským úřadem důrazně upozorněna, že libyjská strana požaduje moje odvolání, neboť jsem sionistka a stýkám se se sionisty v Tripoli. To bylo v arabském teritoriu fatální obvinění, ale protože jsem tomu nevěřila, obrátila jsem se tajně na libyjské ministerstvo vnitra a požádala o stanovisko. Bylo mi řečeno, že libyjská strana proti mně nic nemá, že je to obvinění vykonstruované čs. stranou. Zhruba po roce mi to ještě potvrdily nejvyšší libyjské autority v Praze za velmi zvláštních a tragických okolností.

- Na každé dítě jsem chyběla jen nejvýše 2 neděle, takže 6 nedělí, (možná ani to ne, protože Martin se narodil v pondělí).

Takže své počty musím skutečně opravit: počet nedělí zvyšuji na 2000, to je více než pět let. A to vůbec nepočítám s hraním o svátcích a při svatbách,.

Když k tomu připočítám čas, který věnuješ prepisování kázání a úpravě květin na stůl Páně, pak služba církvi představuje značnou část tvého života. Nepřijde ti to někdy líto, že tento čas nevěnovala něčemu jinému?

- To mě nikdy nenapadlo. Já ten Braník potřebuji. Je to určitě zásah Boží, že mi hraní v kostele přes spornou kvalitu mého výkonu připadá celá léta jako sváteční zážitek; jestliže jsem kdy z nějakého důvodu vynesla, dostavil se pocit jakési ztráty, jakoby mi ubyla energie.

Vaše rodina patří k sloupům branického sboru. Tvůj otec byl jedním z jeho zakladatelů. Dvacet pět let byl členem staršovstva. A Tvůj bratr i ty jste nezůstali v počtu funkčních let příliš pozadu. Být

evangelíkem pro vás všechny asi bylo věci samozřejmou?

- Samozřejmě asi v životě není nic. Nám oběma, mně i bratrovi, pomohla určitě důsledná výchova rodičů a učitelů (např. Stanislav Segrt) k víře formou předané informace, zvěstování a osobního příkladu. Ale hlavní bylo, že nám Bůh ze své milosti víru daroval. Uvědomuji si, že spoustu situací bych bez jistoty Boží přítomnosti vůbec nezvládla.

A co děti?

- Co se týká mých dětí, ptáš-li se na ně, asi nebylo moje výchovné působení vždycky úplně nejmoudřejší; mnohé věci bych teď řešila jinak. Naštěstí je tu zase korektiv Boží, takže ty spousty chyb, které jsem kdy udělala, má kdo napravit. Protože... "Nebude-li Hospodin stavěti domu, nadarmo usilují ti, kteříž stavějí jej; nebude-li Hospodin ostříhati města, nadarmo bdí strážný..." Tak to vcelku dopadlo dobře.

Když přemýšlíš o branickém sboru - co ti na něm vadí, co ti pomáhá?

- Mám-li být upřímná, tak mi celkem nic zásadního ve sboru nevadí; a co mi pomáhá? Ohromně mi pomáhá tzv. "zpětná vazba"; mládež velice dobře zpívá a působí mi potěšením slyšet, že se "nerozcházíme", (což se stává přímo chronicky při doprovodu Narodil se Kristus Pán o vánoční slavnosti, zařekla jsem se, že už ji doprovázet nebudu).

Již tady byla zmínka o tvém dlouhodobém pobytu v cizině. Měla jsi možnost poznat blíže islámský svět. Jaký je? Měla jsi tam nějaké potíže proto, že jsi žena, nebo proto, že jsi křesťanka?

- Měla jsem příležitost navštívit několik netradičních zemí. Více než sedm měsíců v zemi islámu a spolupráce s muslimy a obyvateli četných dalších rozvojových zemí v tehdejší Československu mi umožnilo je trochu víc pochopit. V tvrdě islámské zemi jsem jako křesťanka měla spíš výhodu než kdybych se prohlásila za bezvěrce. (Dokonce i soudruzi si psávali do dotazníků pro výjezd do islámských zemí, že jsou křesťané, aby neměli potíže.) Mám pro vztahy nefundamentalistických muslimů, křesťanů a židů vlastní, velmi tolerantní teorii, vycházející z praktické zkušenosti s nimi, kterou se však neodvážuji publikovat na jakýchkoliv stránkách, nejen na stránkách Brány, ba ani ji vůbec vyslovit.

- Jako žena v islámských zemích jsem potíže neměla, ani v žádných jiných zemích, pokud jsem dodržovala zvyklosti v té které zemi platné. Na pracovním pobytu v Libyi jsem byla bez rodiny, odkázána sama na sebe, bydlela jsem ve vícepatrovém libyjském domě, kde nebyl žádný Čech ani Evropan, nadto v podmínkách extrémních, protože to bylo v roce válečného konfliktu Libye s USA (a v roce Černobyli). Právě po odeznění válečného stavu (když se sousedé vrátili z hor, kam úplně všichni utekli a dům zůstal prázdný) mi libyjské rodiny v domě projevovaly přes jazykovou bariéru dojemné přátelství a jakýsi obdiv, že jsem taky neutekla, což ostře kontrastovalo s naprostým nezájmem členů naší ambasády (já nebyla součástí ambasády, ale byla jsem v teritoriu na obchodní případ). Musím konstatovat, že se ke mně chovali muslimové lépe než mnozí Češi, a to jak v cizině tak doma.

Chtěla by ses tam ještě někdy vrátit?

- Ráda bych se ještě jednou podívala do Afriky a taky do Izraele ale ne jako turistka. Cizí zemi lze poznat nejlépe, když se do ní vyjede za prací. Když je třeba konat desítky obvyklých úkonů v nevědnicích a neznámých podmínkách. A abych v některé zemi pracovala, na to už nemám věk ani zdraví.

Dlouhou řadu let jsi byla přivázána doma k dětem, pak jsi pracovala "od nevidím do nevidím" v zahraničním obchodě. Teď jsou děti samostatné, ty jsi v důchodu. Jak si užíváš blahého

nicnedělání?

- To je provokativní otázka - nudu neznám a nicnedělání není pro mne blahé. Mám devět vnučat, jednoho vlastního psa, dva psy nalezené a dva psy zavržené, kytky, knihy, hudbu, kterou ráda poslouchám a mizerně provozuji, mám přátele, práci, která mi nedělá problémy, občas nějaký ten sport, moc ráda vařím, mám v spolupěči jedenáctery včely, ráda se budu zabývat různými textilními technikami až mě začnou bolet nohy a budu sedět doma a ještě spoustu nápadů v záloze.... ovšem, poskytně-li mi můj Pán ještě trochu času.

Za Bránu se ptala R. Černá, odpovídala Hana Vágnerová

Jen docela malé poděkování

Tento rok je tomu právě padesát let, kdy černošská dívka zasedla poprvé za staré harmonium v branickém kostele, aby doprovázela zpěv sboru. Určitě se jí srdce svíralo úzkostí, zda to zvládne - však lidé bývají kritičtí a doprovod písní není vůbec nic snadného Překonala první trému i nástrahy starého, dýchavičného nástroje a tím začala její služba bratřím a sestrám ve sboru.

Když jsem před bezmála třiceti lety nastoupil jako farář v Braníku, v kostele byla dokonce harmonia dvě. Stála proti sobě, každé v jednom koutě, a obě nestála za nic. Vzpomínal jsem na Křížlice, kde každou neděli prostorem tolerančního chrámu hřměly velebné tóny varhan. Tím víc jsem litoval sestru, jež z obou trucujících instrumentů se usilovně snažila vyloudit slušnější zvuk. Bylo to pro ni čím dál obtížnější.

Pokud mě neklame paměť, právě ona mi dala tip, jak získat pro Braník varhany. Smíchovský sbor si postavil nové a starý nástroj byl ke koupi. Podařilo se získat staršovstvo pro náš projekt, i peníze se našly - však smíchovští byli "humanisté" - a branický sbor začal zpívat s doprovodem varhan. Nikdy nezapomenu na radost naší sestry - teď už skutečně varhanice - když našim kostelem zněl jejich hlas.

Plynula léta a desetiletí. Mnoho se změnilo, jen u varhan sedí každou neděli sestra, na kterou se mohu naprosto spolehnout. Víím, že bude na svém místě a bez prosazování sebe (jak někdy varhaníci chtějí ukázat, co dovedou!) pomůže zpěvu celého sboru, aby zněl Bohu k chvále.

Snad ani nevíme, co v ní máme. Padesát let věrně ve službě, bez jakéhokoliv nároku na odměnu, kterou v mnohých sborech varhaníci dostávají. Na stole Páně je každou neděli vkusná květinová výzdoba, připravuje ji před začátkem Služeb Božích. Přiznávám se, že se na to vždycky těším, stejně jako na její doprovod. Jaká úleva, že mohu bez obav vybírat ze Zpěvníku jakoukoli píseň, víím, že každá bude znít dobře, protože nás sestra varhanice "podrží". A jsem jí též velmi vděčen, že rozmnožuje nedělní kázání. Kde na to jen bere čas?

Jak ji znám, bude se na mě trochu mračit, že jsem těch padesát let nepřešel mlčením. Pro ni je to prostě samozřejmost. Jako by se ztotožnila se starým varhaníkem, jehož vyznání vyjádřila veršem básnička Jarmila Urbánková:

"Netoužím po slávě zpěváků,
až přijdu ve tvé stany.
Uved' mne ve svém království
v šerý kout za varhany."

Jsme vděční za padesát let varhanické služby sestry Hany Vágnerové. A přejeme jí, aby "královský nástroj" zněl pod jejíma rukama dál k chvále Boží a působil jí jen a jen radost.

Luděk Rejchrt

SBOROVÉ ZPRÁVY

Data do diáře:

12.12. v 18 hod. ekumenické bohoslužby u sv. Prokopa

22.12. uzávěrka přihlášek na sborovou dovolenou

21.12. v 10 hod. generální zkouška hry Poutníci

22.12. ve 14 a v 16 hod. vánoční slavnost - hra Poutníci

7. - 14. 12. **výstava obrazů Máši Šormové** v zasedací místnosti Ekumenické rady církví, Donská 5, Praha 10

BRÁNA se raduje

z vašich příspěvků - je jich tolik, že se do jednoho čísla nevejdou - vaše články budou uveřejněny v dalších číslech. Přesto vás prosíme, abyste nepolevovali, ale i nadále psali o všem co se událo, nebo co se bude konat. Po novém roce chceme opět otevřít rubriku "z historie branického sboru". Prosíme pamětníky, aby se s námi podělili o své vzpomínky.

Tradiční branické ohlédnutí za letními akcemi

v neděli 3. listopadu opět ukázalo, jaké štěstí mají naše děti, že se mohou takových akcí zúčastňovat a jaké štěstí mají jejich rodiče, že nemusí mít obavu, komu své děti svěřují. Mám pocit, že práci vedoucích považujeme tak trochu za samozřejmost a neuvědomujeme si, že jejich služba se neomezuje jen na dobu trvání tábora, ale že začíná dlouho před jeho začátkem a vlastně nikdy nekončí, protože: tábor skončil, připravuje se další.

NOVÝ KOSTEL

Spořilovští budou stavět

37 pro, 1 proti, 3 se zdrželi - to je výsledek hlasování spořilovského sboru o tom, zda má být zahájena stavba nového evangelického kostela na Jižním Městě. Živé jádro malého pražského sboru se rozhodlo, že "jde do toho", i když finanční částka, shromažďovaná po několik let, na celou stavbu nestačí. Ale je již dost vysoká na to, aby jen tak nečinně ležela na účtě. Věřím, že až se pohne stavba,

pohnou se i další dárci, kteří budou ochotni přispět na dostavbu.

Že se nás to netýká? Jen si spočítejte, kolik lidí dojíždí do našeho sboru z Jižního Města. A kolik dalších evangelíků (případně potencionálních evangelíků) na tomto největším pražském sídlišti bydlí .

NA ZADNÍ OBÁLCE

JPP

Je až s podivem, jak dlouho se v redakční poště neobjevil příspěvek JPP. A už je tady! Možná, že staršovstvo návrh nepodepsaného autora přijme - ono opravdu není lehké v kruhu těch, kdo přicházejí k večeři Páně rozpoznat, kdo bude přijímat, kdo jde pro požehnání, kdo potřebuje zvláštní chléb nebo víno. O tom, že to není jen problém specificky branický, svědčí i rozhovory letošní presbyterní konference.

pozn. redakce www: Nad obrázkem je napsáno: "Agentura JPP se doslechla o chystané inovaci v našem kostele, kterou Vám chceme přiblížit následujícími ilustracemi." Níže je na prvním obrázku znázorněn branický kostelík s připíchnutými cedulemi "Dnes Večeře Páně", "Vyzvedněte si zde cedulky", "Ušetřete práci starším", přičemž před kostelíkem je stůl, na němž jsou cedulky. Na druhém obrázku je znázorněna stůl s připravenou Večeří Páně a před ním 5 lidí, majících na krku cedulky "podobojí" (2 dospělí a 1 mladý člověk), "bezlepková dieta" (1 dospělý) a "požehnání" (1 dítě).

Redakce

[\[předchozí číslo\]](#) [\[jiné číslo\]](#)